

РЕШЕНИЕ № 368

гр. София, 03 октомври 2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на **РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, II наказателно отделение, в съдебно заседание на 21 септември, две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛИЛЯНА МЕТОДИЕВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ЮРИЙ КРЪСТЕВ

2. ЕЛЕНА АВДЕВА

при участието на секретаря КР. ПАВЛОВА

и в присъствието на прокурора М. ВЕЛИНОВА

изслуша докладваното от председателя (съдията) Ю. КРЪСТЕВ

наказателно дело № 1778/2011 година.

Касационното производство е образувано по жалба на частния обвинител М. С. Д. от гр. Пловдив, против въззивна присъда на Пловдивския окръжен съд, постановена по внохд № 2511/2010 г. Твърди се, че съдебният акт е постановен в нарушение на закона и при допуснати съществени процесуални нарушения. Искането е за неговата отмяна и връщане на делото за ново разглеждане.

Представителят на Върховната касационна прокуратура е изразил становище, че жалбата е неоснователна, поради което присъдата следва да бъде оставена в сила.

Подс. М. С. С. и неговият защитник считат жалбата за неоснователна и молят да се потвърди второинстанционната присъда.

Върховният касационен съд, в пределите на касационната проверка по чл. 347, ал. 1 НПК, за да се произнесе съобрази следното:

С въззивна присъда № 8/20.01.2011 г., Пловдивският окръжен съд, наказателно отделение, е отменил изцяло присъда № 327/28.06.2010 г., постановена по нохд № 2808/2010 г., на Пловдивския районен съд, 15-ти наказателен състав и вместо нея и признал подс. М. С. С., за невиновен в извършено на 05.11.2010 г., в гр. Пловдив, престъпление по чл. 198, ал. 1 НК, отхвърлил е предявеният граждански иск от Р. Н. Р. и се произнесъл по веществените доказателства и направените по делото разноски.

По довода, за допуснати съществени процесуални нарушения:

Оплакването е неоснователно. При касационната проверка, не бяха констатирани нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правата на частната обвинителка М. Д.. За да са налице такива е необходимо, въззивният съд да е нарушил специалните правила за провеждане на второинстанционното производство, които отразяват основните начала на наказателния процес - чл. 12, 13, чл. 14, 18, 19 НПК. Такива нарушения не са допуснати. Пловдивският окръжен съд, по реда на чл. 313 и 314 НПК, е проверил изцяло правилността на първоинстанционната присъда, видно от изложените мотиви. Обезпечена е била процесуална равнопоставеност на страните, осигурена защита на страните и възможност за устно отношение по изложени доводи. По никакъв начин не са били ограничени процесуалните й права. Изводите и заключенията относно правно - релевантните факти, са основани на цялостен анализ на събрания доказателствен материал, включително и при проведеното собствено съдебно следствие, като са изпълнени и изискванията на чл. 305, ал. 3 и чл. 339, ал. 2 НПК. Касаторката, е била представлявана от повереник - адвокат пред двете съдебни

инстанции и е имала възможност да прави искания и възражения. В хода на събиране и проверка на доказателствата е бил спазен регламентирания процесуален ред. При това въззивната инстанция по установяване на правнорелеватните факти, не е възприела превратно доказателствата, в разрез с правилата на формалната логика. Данните от доказателствените материали са били обсъдени подробно в мотивите и ясно е посочено на кои от тях се основават заключенията относно фактите и обстоятелствата включени в предмета на доказване. Следователно, вътрешното убеждение на предходната инстанция, не се основава върху произволно възприети фактически положения, а на сериозен анализ на доказателствата и способите за тяхното събиране и проверка. Ето защо, оплакването в касационната жалба за допуснати съществени процесуални нарушения е неоснователно.

Въззивната инстанция подробно в мотивите си, законосъобразно и в съответствие с данните по делото е изложила съображения, защо не е възприела изложените от районният съд доводи за виновността на подсъдимия в извършване на инкриминираното деяние. Изложените разсъждения в тази връзка са убедителни и се възприемат и от настоящата инстанция. Този съд, който е също съд по доказателствата, е провел собствено съдебно следствие и е извършил своя проверка и анализ на всички събрани доказателства. При положение, че не е допуснал нарушения на правилата, на съдопроизводството при анализа и оценката на доказателствата, процесуално недопустимо е касационният състав, да подменя вътрешното убеждение на съда по същество, като дава указания за достоверността на съответната група доказателствени средства. След като е било установено по несъмнен начин, че този подсъдим не е осъществил състава на инкриминираното с обвинението деяние, правилно е оправдан за това. Не възприемайки констатациите и правните изводи на решаващия съд в тази им част, въззивната инстанция не е допуснала нарушение на процесуалния закон.

Настоящата инстанция счита, че присъдата на въззивният съд не страда от пороците визирани в разпоредбите на чл. 348, ал. 3 НПК, наличието на които са само основание за неговото отменяване и връщане на делото за ново разглеждане. Не са били нарушени процесуалните права на частната обвинителка, с отказа да се поставят допълнителни задачи по СТЕ, както се твърди в жалбата, тъй като видно от обясненията на в. л. Д., категорично няма да се промени заключението, дори да се посети магазина на място и видят видеокамерите и че не е необходима никаква допълнителна информация. Право на въззивната инстанция е да прецени необходимостта от допускане или не на искани доказателства и той е сторил именно това. С мотивирано протоколно определение от 20.01.2011 г., с оглед на посоченото по – горе, законосъобразно е било отхвърлено искането, поради което не е било допуснато нарушение на процесуалните правила.

Неоснователно е и възражението по касационната жалба, че не е била дадена възможност на частната обвинителка М. Д. и гражданския ищец Р. Р., да задават въпроси на експертите па СТЕ. Видно от съдебният протокол, от 20.01.2011 г., тези две страни са задавали множество въпроси, надлежно отразени в него, на които е даден отговор.

Ето защо, настоящия съдебен състав счита, че не е налице нито една от хипотезите по посочените текстове от НПК, за да възникне задължение на касационната инстанция, за отмяна на съдебния акт.

По довода за нарушение на закона:

Посоченото касационно основание – по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, също не е подкрепено от данните по делото и е неоснователно. Възражението, което се прави в жалбата и поддържа в съдебно заседание е, че подсъдимият е извършил инкриминираното с обвинението деяние и незаконосъобразно е бил оправдан.

При приетите за установени фактически положения от въззивният съд, които не подлежат на касационен контрол, с оглед ограничителните основания по чл. 348 НПК изводът, че подс. С., не е осъществил състава на посоченото престъпление, е напълно законосъобразен. По своята същност, възраженията на частната обвинителка се свеждат до оспорване обосноваността на съдебният акт във връзка с приетата фактическа обстановка. Достоверността обаче на доказателствените материали, не подлежи на преобсъждане в касационната обстановка. Тази инстанция следи само за правилното приложение на закона и не може да установява нови фактически положения. Затова процесуалният закон не предвижда необосноваността като касационно основание. Изводът за невинността на подсъдимия се подкрепя изцяло от събраните по делото доказателства – заключението на съдебно – техническата експертиза, на което основателно е дадена пълна вяра и която заключава, че лицето заснето на записа от 11 и 12.01.2010 г., най – вероятно не е извършителят на деянието, заснет на записа от инкриминираната дата 05.01.2010 г., обясненията на подсъдимия, показанията на свидетелите разпитани във въззивното производство, на св. П., С., М., К., Т. и К. в посочените им части, на св. Н., К., П. и У., на св. Е. М. за достоверността на които се възприема становището на първоинстанционният съд. Обсъдени са били подробно и показанията на пострадалата Д., както и протоколите

за разпознаване и точно е посочено защо и в кои части не им се дава вяра. Следователно, както бе посочено и по-горе в настоящите мотиви, вътрешното убеждение на съда, не се основава на произволно възприети фактически положения, а на сериозен и задълбочен анализ на събраните доказателства. Установените данни от доказателствените средства, правилно оценени от въззивната съдебна инстанция, при спазване на процесуалното изискване по чл. 303 НПК, законосъобразно са я мотивирали да приеме, че съставът на престъплението, при съответната квалификация, не е осъществен от подсъдимия. След пълна и точна преценка на данните от всички доказателствени средства, относими към главния факт от предмета на доказване в процеса, законосъобразно е било прието, че може да се направи еднозначен извод по отношение авторството на деянието, т.е. да се приеме, че то не е доказано по несъмнен начин. В тази насока въззивният съд не може да търпи упрек, защото при условията на чл. 339, ал. 2, вр. чл. 305, ал. 3 НПК и след анализ на данните от доказателствените средства, е мотивирал обоснован извод защо приема, че обвинението не е доказано по несъмнен начин. Изложил е и убедителни съображения на кои се дава вяра и на кои се гради направения извод за не виновността на подс. С.. При така установените факти и обстоятелства, относими към предмета на доказване изводите на този съд, че не се касае за извършено от него престъпление по посочения текст от НК, са напълно законосъобразни. Настоящата инстанция възприема тези изводи приемайки, че изложеното в тази връзка, в тяхна подкрепа, представлява подробен и изчерпателен анализ на установените данни и излагащи ясни правни съображения по всеки от инкриминираните факти.

Касационната проверка за точното прилагане на наказателния закон, се осъществява в границите на установените от въззивния съд фактически положения. В тези параметри правилно е било прието, че подс. С. не е извършил вмененото му престъпление, поради което следва да бъде оправдан по повдигнатото срещу него обвинение. Затова, няма никакво основание, за уважаване искането по касационната жалба, за отмяна на въззивната присъда и връщане на делото за ново разглеждане.

Ето защо, касационната жалба се явява изцяло неоснователна, поради което въззивният съдебен акт следва да бъде оставен в сила.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд, 2 наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивна присъда № 8/ 20.01.2011 г., постановена по внохд № 2511/2010 г., на Пловдивския окръжен съд, наказателно отделение.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]